

del

CENTRE
PARROQUIAL

ST.
JOAN
D'HORTA

estil cristià

per Mossèn Xavier Roselló

L'apostolat del bon humor

Ja és aquí mateix la celebració de l'esdeveniment més gran de la història de la humanitat: la vinguda a la terra del Fill de Déu. D'aquest fet arrenca una nova concepció de la vida humana. Des d'aquest moment, totes les coses, fins les inanimades, adquireixen un valor quasi sagrat. No cal dir fins a quin punt la humanitat —cada home queda magnificat, enaltit en la seva dignitat, tota vegada que Déu s'hi ha agermanat i res de la creació no ha estat menystingut per Ell, sinó que ho ha assumit tot i ho ha considerat digne de la seva Persona i de la seva Presència permanent.

Heus aquí, doncs, la raó profunda de l'optimisme, de l'alegria que, com diu Chesterton, és el "gran secret del cristianisme".

El cristià, doncs, a la llum de la seva fe, ha de viure amb alegria la vida humana. L'alegria és un vertader homenatge a Déu: l'ànima que viu alegre és com si confessés continuament que "el jou del Senyor —l'amor i el servei— és suau i la seva càrrega —el deure de cada dia— és lleugera". L'alegria del cor és com dir a Déu que estem contents d'Ell (encara que potser Ell no n'estigui gaire de nosaltres).

Però, a més d'aquest homenatge íntim, devem a Déu la confessió pública de la nostra satisfacció. I és l'aspecte de l'alegria que brolla de la intimitat el que proclama davant

del proïsme la joia de servir a Déu. La serenitat del cristià en els bons i els mals moments, en les privacions o els fracassos, tant en els èxits, en les "sorts", com en les sorpreses i les perplexitats, és el millor argument a favor de la doctrina i de la vida cristianes.

Diriem, doncs, que aquest apostolat del bon humor és un dels més importants aspectes de la missió que correspon al Centre Parroquial, a cadascuna de les seves Seccions i a cadascun dels seus socis: comunicar alegria, ajudar a viure als homes i dones en la joia de ser fills estimats de Deu.

Per això fem-nos tots el deure d'estar sempre de bon humor, com a fruit del bon amor que ha de niar sempre en el nostre cor.

Mantinguem ben fresc el "bon humor" que Nadal ens encomana!

El Consiliari

Festes de Nadal 1989

SOPAR de GERMANOR

Dissabte 16 de desembre, a les 10 del vespre

Preu tiquet: 500 pessetes

RESERVES, AL BAR, FINS AL DIA 14

(Per tal de donar al sopar un caire de convivència, caldria que tothom portés les postres per poder-les compartir: neules, torrons, fruits secs, etc. Gràcies.)

Nadal i el Centre

Sempre ho diem. És una frase tòpica: Sembla que era ahir! i ja tornem a ser a les portes de les festes nadalenques d'un altre any!

Quan arriba Nadal, ens mou a tots un especial esperit que potser perdem durant la resta de l'any, i això no és bo per a ningú. Hauriem de ser més constants i mantenir sempre viva la voluntat de pau i bons propòsits. Però... què hi farem? Som així!

Malgrat tot, com a Centre Parroquial, no podem estar descontents de tot això. Car s'ha mantingut, i en una constant prou normal, tota la organització de les diverses activitats, que, dit sigui de passada, cada vegada són més, tot i que no oblidem que tenim moltes mancances per assolir la nostra condició com a tal Centre.

Permeteu-me que passi de llarg, perquè seria molt extens, ara i aquí, fer una anàlisi concreta de les diverses i complicades causes "contràries" que ens envolten per tot arreu, i de les que, evidentment, nosaltres, com a gent civilitzada, no podem sentir-nos-en aliens pel perjudici de la part que ens correspon.

De continuar com ara i en la nostra línia la vida del Centre, tinc l'esperança que—avui, demà, o, siguem més prudents, demà passat— ens tro-

barem amb sorpreses que "pagaran" amb escreix la dedicació que, gràcies a Déu, i almenys per ara, hi presta un gran nombre de persones de casa nostra. Seria un premi atorgat, molt ben concedit, a tota la gent que fa possible la singular vida del Centre.

Com sempre que en tinc oportunitat, faig una crida molt seriosa al nostre Soci, consistent a demanar-vos que sigueu conscients que tots sou necessaris per moure l'estructura de l'"edifici", perquè hi càpiga tot allò que voldríem tenir-hi, i que tantes vegades hi trobem a faltar (alguns més que d'altres, és clar).

Feu-me cas: s'apropa l'Assemblea General de Socis, que serà (m.D.) el divendres 26 de gener de 1990, de la qual, com és habitual, us farem a mans i en temps oportú, la convocatòria de constitució tal i com és preceptiu, i per això us demano de tot cor que no deixeu passar una altra oportunitat per a participar-hi directament, amb el vostre treball, la vostra opinió i, sobretot, la vostra presència a casa nostra, motiu aquest per a mi molt principal de la seva existència, si no, després ens manquen suficients atributs per argumentar queixes i també crítiques dedicades al seu racional funcionament.

Un nou Nadal, i, com sempre, en nom propi i de la Junta Directiva que m'honora presidir, vull aprofitar-lo per desitjar-vos a tots els Socis i a les vostres famílies, que ens arribi la Pau emanada en una nit d'ara farà 1989 anys i que romangui sempre entre nosaltres.

Cordialment vostre,

Enric ROIG i MARTÍ
President del C.P. d'Horta.

Divendres 26 de gener del 1990 **Assemblea General de Socis**

Torneig de billar-pool, al Foment

Tenim un campió.

El soci del Centre Parroquial d'Horta Josep Subietas es proclamà, el passat 11 de novembre, campió, en la categoria individual, del Torneig de Billar-Pool que es disputà al Foment Hortenc.

Felicitats, Josep!

Per equips, no va haver-hi tanta sort. El nostre (format per Josep Subietas, Angel Sabadell i Pere Solé) es classificà en quarta posició.

Us recordem que en la passada edició del Torneig Esportiu Inter-Entitats, el C.P. fou el vencedor en la competició de Billar-Pool.

Un Billarista

De dreta a esquerra: 1) Pep Subietas (campió d'individuals). 2) Angel Sabadell. 3) Un dels contrincants (porta a la mà el tac guanyador, a Holanda, del Campionat d'Europa 1974). 4) Pere Solé Serra. 5) Enric Roig (President del nostre C.P.).

teatre

Una nova temporada

Obrim una nova temporada, la del 89-90. Ens agradaria que fos millor que l'anterior, per molt impossible que siguin d'aconseguir les metes. Els infantils s'estrenen, com quasi sempre, amb una obra recomanada a aquest públic infantil, cada dia més oblidat. Els segueixen els teòricament "grans", amb una obra difícil com pot ser **La dama del mar**, però, quan et falten certes coses, l'únic que et queda és la valentia. Seguidament apareixeran els juvenils amb un espectacle seu, ple de rialles i diversió. Aquell món que hem oblidat, però que ens persegueix fins a la mort.

La temporada passada la vam acabar amb una certa esperança: havíem aconseguit més públic amb l'estrena de **Tartuf**.

Des d'aquí, agraim als socis que us vau atrevir, malgrat tot, a venir a veure'ns. Ens agradaria que tornéssiu. Més ben dit, ens faria il·lusió tornar a sentir les vostres rialles (si l'obra és còmica) o la vostra tensió (si l'obra és dramàtica).

També ens agradaria que tots aquells que encara no sabeu qui som, ens donéssiu una ullada, per curiositat, i si no us agrada... bé, aleshores, tindreu l'excusa justa per deixar en agonia un teatre que cau per si sol.

I, sobretot, agraim al SOCI que, desinteressadament, mai no ens ha fallat a cap dels tres grups. Primer va ser la sorpresa, més tard l'alegria que un **sol** soci ens vingués a veure, més

tard la curiositat, després el confort i ara la seguretat de saber si li ha agradat o no l'estrena per la mirada i l'aplaudiment que ens dedica.

Estem disposats algun dia a retre-li un homenatge com **la persona dedicada, entregada i enamorada** del Teatre. Quan presentem les obres més dignament, que no serà gaire tard, aleshores podrà rebre, aquest gran SOCI, tot l'agraïment que portem a dins els responsables de la Secció de Teatre del C.P. d'Horta.

Moltes gràcies als qui han llegit aquest article.

Secció de Teatre

i tietes perquè col·laborin i els confeccionin disfresses ben originals.

Us desitgem a tots unes Bones Festes Nadal·lenques i un Prósper Any Nou 1990, en nom de la junta directiva de

l'Esbart

esbart folklòric

Resums d'actuacions i sol·licitud de fotografies

El mes de setembre, el nostre Cos de Dansa va actuar a la Plaça del Rei (durant les Festes de la Mercè) i també al Parc de l'Escorxador.

El mes d'octubre, el Grup Infantil i el Grup Juvenil van fer-ho al Casal dels Avis de la Teixonera, amb motiu de la Festa Major d'aquella barriada.

El mes de novembre, hi hagué ballada en les Festes de Tardor Horta-Guinardó 1989. Fou una bonica actuació compaginada amb d'altres esbarts.

El mes de desembre... El proper dia 17, diumenge, Ballada de Nadal, amb actuació de tots els Grups. Serà una vetllada —miller dit, una "tardada"— important que finalitzarà amb una representació nadalenca.

Esperem la vostra assistència.

Fotografies. Fem una crida a tothom que tingui fotografies antigues i modernes representatives de la història del nostre Esbart.

Esperem tenir, la primavera vinent, l'oportunitat de fer una exposició —al Moll de la Fusta— de la història de l'Esbart Folklòric d'Horta. Per això necessitem tota la informació gràfica possible. El nostre agraïment per endavant per la vostra col·laboració.

Carnaval. El dia 24 de febrer de 1990, com cada any, farem el tradicional Concurs de Carnaval de Disfresses Infantils. També com cada any, ja en veureu cartells anunciadors.

Per tant, que tots els nens i totes les nenes afeccionats a vestir-se d'hereus i púbbles, de pirates i princeses, de mosqueters i manoles, etc., etc., comencin a engrascar les seves mares

futbol sala

Darreres activitats

Hola, com esteu? Fa temps que no sabeu res de nosaltres, els de la Secció Futbol Sala Masculí. Esperem que ens perdoneu.

Bé, la temporada 88-89 va acabar el passat mes de juliol, i el nostre equip va obtenir una bona classificació en la 2a Divisió, Grup A, de la lliga del Meiland, i el que és més important, vam rebre un trofeu de "Participació Exemplar" pel correcte i esportiu comportament de tots els nostres jugadors.

Actualment estem jugant partits de la lliga 89-90, i els resultats són bastant bons. Esperem seguir així.

Durant la Festa Major d'Horta, l'equip de futbol sala, amb en Xavier Solé al davant, s'encarregà de coordinar la participació del C.P. d'Horta en el Torneig Esportiu Inter-Entitats, on es va tornar a fer un gran paper, ja que vam quedar classificats en segona posició.

Felicitats a tots els que hi van participar.

Aprofitem aquest espai per desitjar Bon Nadal a tots els socis de l'entitat, als quals esperem veure pel Centre en els actes que es facin durant aquestes festes.

Fins molt aviat i Felix 1990.

Secció Futbol Sala

Miquel Piqué i Mariné

Miquel Piqué i Mariné, nascut el 4 de juny del 1925, és el soci número 18 del C.P. d'Horta

En Miquel és fill d'Horta, nascut al carrer Crehuuet, on passà la seva infantesa.

— El pare nasqué a can Papanaps, on vivien els avis.

— On és can Papanaps?

— És una casa de pagès que està tocant al Laberint, pujant cap a muntanya, a mà dreta.

— Ah, ja! Una mica més amunt del Psiquiàtric?

— No. Abans d'arribar-hi; al capdamunt d'un curt "carrer" que es diu Dosrius. Quan jo era petit, només hi havia la masia i moltes vinyes.

— Qui eren els propietaris?

— La família Vallhonestà. Recordo l'ignasi i en Jesús quan eren joves, que encara corrien per allà. El meu avi hi tenia una vinya arrendada i la treballava. El pare aprengué l'ofici de paleta i la feina l'allunyà de la masia. Quan es casà es traslladà al carrer Crehuuet. Allí va viure pocs anys, per desgràcia.

— Sé que vas quedar orfe de molt jove.

— El pare morí quan jo tenia sis anys i mon germà, tres. La mare morí també, set anys més tard. Vàrem agafar el titus mare i fills. Nosaltres ens salvàrem, però ella no ho va superar.

— Què va ser de vosaltres?

— Mon germà va anar a viure amb els oncles Mariné, que feien de masovers a can Travi.

— I tu?

— Jo em vaig quedar a casa dels oncles Piqué, que estaven de masovers a can Matas-Ramis, al carrer Martí Alsina. Can Matas-Ramis no sols són aquestes dues cases, avui dia estatge de la UEC i del Centre Cívic, sinó que tots els pisos que segueixen a continuació eren el solar de la casa gran, així com totes les cases dels números senars del carrer Martí Alsina, des de Chapí fins al torrent. La gran torre dels Matas, per a molta gent del barri, era coneguda pel nom de can Botel. Els Botel sols n'eren els arrendataris.

— Gràcies per l'aclariment. Continuem parlant de tu. ¿Vas anar a l'escola dels "Hermanos"?

— No. Jo anava a les Escoles Sans-Bernet, que en deien l'Escola de Franc.

— Per què?

— Perquè solament pagàvem cinc pessetes l'any com a matrícula. A part, els llibres i material escolar. Hi havia un director molt bo i popular al barri: el senyor Pallejà. L'escola era tan sols per a nois.

— Aquesta escola no funcionà durant la guerra civil.

— Ni després, tampoc. El director, el senyor Pallejà, el van matar uns escamots que, segons deien, baixaren expressament del seu poble: Falset. Això passava els primers mes-

os de guerra, que fou el moment en què es cometeren més barbaritats.

— Com prosseguires la teva instrucció?

— Vaig continuar els meus estudis a l'escola de les Dòmiques del carrer Campoamor, que fou nacionalitzada. Vaig arribar a guanyar-me una beca per a fer el batxillerat, però, en acabar-se la guerra i canviar el règim, la vaig perdre.

— Com és possible? L'ensenyament va continuar el seu camí.

— Sí, però per aprofitar la beca calia fer-me del partit de la Falange, i per aquí no hi vaig passar! Vaig anar una temporada a classes particulars amb el senyor Magí Valls, uns mesos als "Hermanos" per aprendre àlgebra i després vaig fer teneduria de llibres a la Cooperativa, a l'escola del senyor Serra (Serradesanferm).

— Quan començares a treballar?

— El mes de novembre del 1939. Aquests estudis que acabo de citar els feia al vespre, acabada la jornada laboral.

— On treballaves i de què?

— Vaig entrar al magatzem de material elèctric dels senyors Matas i Ramis. Primer, a la botiga, com a venedor; després, al despatx i, més tard, com a viatjant.

— Vas fer molts anys aquest ofici?

— Des dels vint-i-tres anys fins als quaranta-set/quarantavuit.

— Sempre a la mateixa empresa?

— Sortint de can Matas, vaig estar tres anys en una altra empresa i, després, a can Colominas, uns deu anys.

— Bé. Ja sabem moltes coses de la teva vida particular. Ets casat, tens dos fills, tres néts. estàs jubilat... Vares desaparèixer d'Horta durant quinze anys per a viure i treballar a Reus. Heu tornat. Sempre heu estat vinculats amb els Lluïsos. Parla'ns-en, del Centre. ¿Com coneixes gueres els Lluïsos i quan hi vingueres a raure?

— Jo anava a l'església amb els oncles de petit, volutàriament de més grandet. Vaig ser de l'Aspirantat d'Acció Catòlica i, automàticament, vaig passar a soci dels Lluïsos. Deuria tenir catorze o quinze anys. Hi anava a passar l'estona els dies de festa. Durant la setmana el Centre estava tancat. Només s'obria els vespres per deixar entrar a l'escenari els que assajaven comèdia o ballets i els cantaires de l'orfeó.

— ¿Què fèieu als Lluïsos, a més de passar hi l'estona?

— Un dia a la setmana teníem Cercle d'Estudis i els dissabtes i diumenges jugàvem a cartes, veíem l'obra de teatre i fèiem xirinola.

— On fèieu les reunions d'estudi?

— En alguna de les moltes sales del primer pis. On ara hi ha el ping-pong, eren diverses habitacions. Pensa que, antigament, el cafè i el pis eren una vivenda. L'estructura actual és dels anys 50-51.

— Tu no feies comèdia?

— Una vegada vaig fer un paper en l'obra de Pitarrà "La botifarra de la llibertat". Només sortia regularment a La Passió per fer-hi de comparsa, de poble. Després, quan començaren a representar el "Crist Misteri" vaig formar part de l'equip de manteniment: taquiller, acomodador, escombrar la sala, arreglar el cafè, suplir el cafter que feia falta, empaperar parets, etc., etc.

— I no només feines de manteniment per al teatre. Jo sé que tant tu com la Neus, la teva dona, treballàreu de ferm per a la Parròquia, en Catequisis, en Equips de Matrimonis, en preparació de batejos...

— Bé, sí. Ajudàrem en el que poguérem. Ens ocupàrem força en la captació de matrimonis per a formar equips i en les trobades de pares dels nens per a batejar.

— De jove, no jugares a bàsquet?

— Oh, sí. Sempre que m'ho permetia la feina. És un esport que m'ha agradat força.

— Com es constituí l'equip?

— Ja estava format abans del '36. Després, l'any '39, començà a rutllar tot seguit que fórem prous per a formar un equip. Jo estava amb els juvenils pels volts del 40. Erem els germans

Josep i Pere Vila, en Barnet, l'Iglésies, en Matute i jo.

— Hi havia dos equips?

— Sí. El dels grans era un equip que rutllava força. S'havia fet un bon renom. Nosaltres teníem fins i tot la vestimenta diferenciada de la dels grans. Ens coneixien per l'equip blau. Tots estàvem federats a la Federació Catalana de l'Esport. Vaig jugar amb un equip i amb l'altre fins l'any 50. Vaig plegar perquè la meua feina de viatjant en condicionava massa les dates i no podia complir com cal.

— On jugàveu?

— Al local de darrere de l'Església. L'esbarjo dels Lluïsos sempre era al "Local". El primer arranjament del camp el férem els components de l'equip de bàsquet: una vorera de totxos per a marcar els límits del camp, i moltes camionades de sauló.

— Altres activitats al C.P.?

— Feia el que es presentava. L'època més bona va ser mentre Mn. Tintó estigué de conciliari. Sabia aglutinar la joventut. Sempre organitzava activitats, encara que no fos més que una caminada fins a la Font de la Llet. Gràcies a ell, va funcionar magníficament el butlletí "Ideal", del qual tots en tenim bon record.

— *Has tingut algun càrrec de junta?*
— Vaig ser de junta del 1946 fins al 51. Primer vaig fer de vice-secretari i, després, de secretari. Sense votacions.

— *Què vols dir?*
— Era el Conciliari qui escollia la Junta, d'acord amb l'equip rector. El sistema de termes i votacions dels socis és relativament recent. Em sembla que sóc un dels pocs socis que m'he presentat a les termes electorals per a tots els càrrecs. Moltes vegades, amb la garantia de no sortir elegit. Jo acceptava el joc, ja que, d'altra manera, no m'hauria pas presentat. El meu treball de viatjant em tenia molt lligat.

— *Per què et presentaves, doncs?*
— Perquè es complís el reglament dels estatuts, que així ho estableix.
— *Creus, doncs, que no juguem net?*
— Sí, perquè, al final, sempre surt algú que bonament pot respondre i complir amb el càrrec. És millor que anys enrere, que s'escollien els càrrecs "a dit".

— *Però potser hauriem de canviar el sistema.*
— Fa molts anys que ho venim dient.

— *Deus notar força les diferències del C.P. i la seva gent, després de quinze anys d'absència.*

— Ara és Centre de joventut, com a la meua primera època. Va haver-hi uns anys que tot era el Teatre i molta joventut se'n va apartar perquè no a tothom li agradava l'art de Talià. Per exemple: els que jugàvem a bàsquet tan sols veníem als Lluïsos després dels partits i moltes vegades ja trobàvem les portes tancades. (Jugàvem a les deu del vespre i el Centre es tancava a les dotze en punt, dissabtes i diumenges. Els altres dies, ja ni s'obria.) Es feia tant de teatre perquè era una important entrada de diners, que anaven de primera per eixugar el gran deute de les obres dels anys 50. Després vingué l'època del cinema que encara donava més beneficis. Gràcies a aquestes dues seccions, s'amortitzaren les obres, però es perdé una gran part de la joventut d'aquell moment. Es nota ara la manca d'una generació. En aquests moments regixa el Centre una junta d'una mitjana de quaranta anys, i això és molt esperançador, perquè hi ha dinamisme, il·lusió i creativitat. En resum: jo crec que els anys 40-50 van ser una època excel·lent per als Lluïsos. Després començà una forta davallada i ara, en aquests moments, es torna a veure una sorprenent vitalitat. Malhauradament, els grans no hi encaixem massa. Gràcies a la secció de Manualitats, aglutinadora de totes les edats, i a les excursions mensuals, hi ha un moviment

de socis i no socis molt més important del que tant alabem dels anys quaranta.

— *Com veus el futur del C.P.?*

— Esperançador. Les il·lusions i el dinamisme de la Junta Directiva marcaran tot aquest jovent. N'estic convençut. Això assegura una colla d'anys de vitalitat per al Centre.

— *Que així sigui.*

Dora SERRA

fotografia

Activitats i guanyadors

No us havíem comunicat encara els guanyadors del 27è concurs nacional.

El premi d'honor, el primer i el segon, se'ls emportaren els fotogràfs:

Guillermo Rivera, de Barcelona;

Joan Pastor, d'Esplugues de Llobregat, i

Antoni Ruiz, d'Esplugues de Llobregat.

El tercer premi fou per al nostre soci Jaume Caminal.

En la classificació social, foren guanyadors:

Carme Ballester, primer premi;

Joan Ramon Petit, segon premi.

Els felicitem a tots molt cordialment. Esperem que els nostres socis no perdin el coratge i segueixin treballant en el camp de la fotografia.

Les nostres tertúlies continuen ben corregudes i animades. Com heu pogut notar, cada mes s'exposen deu fotografies en el plafó de la Fotogràfica que hi ha en una de les parets del cafè del C.P. Aquestes fotografies pertanyen als socis que han obtingut més punts en el nostre concurs particular. Pensem que hauríeu de conèixer el nom dels guanyadors mensuals. D'ara endavant ens imposen la tasca de fer-vos-els saber.

Classificació del mes d'octubre (tema lliure):

1. Carme Ballester, 105 punts;
2. Miquel Marco, 96;
3. Pere Solé Serra, 94;
4. Jaume Caminal, 92;

PARROQUIAL D'HORTA
CENTRE SECCIÓ FOTOGràFICA

5. Alba Ruiz, 90;
6. Joan Ramon Petit, 90;
7. Pere Grau, 89;
8. Ramon Molins, 88;
9. Angel Pérez, 88, i
10. Ernest Sitjà, 87.

Classificació del mes de novembre (tema "Nocturn"):

1. Gaspar Agulló, 96 punts;
2. Ramon Sebastià, 91;
3. Ernest Sitjà, 89;
4. Angel Pérez, 89;
5. Miquel Marco, 87;
6. Josep Romero, 87;
7. Bernat Torrecillas, 87;
8. Pere Grau, 79;
9. Montse Manzaneres, 78,
10. Carme Ballester, 75.

Aquest mes de novembre s'ha celebrat la 6a festa de la fotografia de la Federació Catalana de Fotografia a càrrec de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya, fundació existent des de l'any 1923. S'ha aprofitat l'esdeveniment

per a commemorar el 150è aniversari de la primera fotografia a Barcelona i s'han efectuat diversos actes commemoratius.

La nostra Entitat ha exposat durant quinze dies un interessant recull de fotografies sobre els transports públics a l'Horta. La col·lecció pertany a l'arxiu del nostre concitadà Felip Capdevila. Donem les gràcies a la seva esposa per haver-nos-la facilitada, així com al company Desideri Díez, treballador infatigable per a la recopilació de fets sobre la història d'Horta i continuador de la tasca de l'amic Capdevila.

Secció Fotogràfica

**Bon Nadal 1989
i Feliç Any 1990**

**Totes les Seccions del
C.P. d'Horta**

Capítol XIII

Futbol en el Centre Parroquial

En el Butlletí núm. 13 parlàvem de la "Penya Pacifics", equip de futbol que donà molta vida a l'Entitat durant els anys 30 al 33, i del qual quedem encara quatre supervivents per a poder explicar èxits, fracassos i anècdotes. Però no fou aquell l'únic equip de futbol que anà per aquests mons de Déu airejant el nom del nostre Centre. L'any 1957 un grup de joves... Però deixem que ho expliqui, amb el seu personal estil, el capità i factòtum d'aquell equip, a qui cedeixo la ploma.

Secció de Futbol del C.P. d'Horta

L'inici de les activitats de la Secció de Futbol del C.P. d'Horta tingué lloc cap a l'estiu de l'any 1957. En aquell temps els Luïsos comptaven amb dos equips de bàsquet, un de juvenil i un senior, que mantenien una plantilla d'una vintena de joves entre els quinze i vint-i-vuit o trenta anys. Però hi havia més jovent que o bé no els atreia el bàsquet o no tenien cabuda a l'equip, car, lògicament, el personal que componia la plantilla d'un equip de bàsquet és més aviat escàs.

Per tant, ens vam animar i decidirem de formar un equip de futbol. La junta dels Luïsos va acollir la nostra iniciativa amb gran entusiasme, advertint-nos, però, que no hi havia ni un duro al pressupost que pogués ser destinat a la futura

secció de futbol... Això no ens vingué pas de nou, perquè en aquell temps ja hi estàvem avesats, a no tenir ni un ral.

Ara calia comprar camisetes, trobar camp i diners per a pagar el camp i els àrbitres, que en aquell temps ja ho feien tan malament com ara, però també cobraven. Les camisetes les vam comprar a Esports Martín, de la Plaça Urquinaona, amb l'aval d'un comerciant d'Horta, que, finalment, s'hagué de fer càrrec del darrer pagament, ja que l'escassa solvència econòmica dels jugadors del C.P. d'Horta tan sols permeté fer la paga i senyal inicial i no arribà per a cobrir els posteriors terminis... Però ja teníem camisetes, que eren de roba, cordades amb botons, de color blau amb un escapulari blanc, com les del Badalona. Però no ho vam pas copiar del Badalona, sinó de la "Penya Pacifics",

també d'aquesta Entitat, que havia funcionat els anys 30.

El camp, per pura lògica, havia de ser el de l'Horta. Vam anar a l'Ajuntament a demanar horari i ens van assignar una hora estelar: les vuit del matí... Estelar, car, a l'hivern, gairebé havíem de començar el partit a la llum de les estrelles... Ara bé, algun any per la Festa Major havíem aconseguit jugar a les dues de la tarda.

Ja tan sols quedava per resoldre l'aspecte econòmic, que, per a nosaltres, era el menys important. Vam decidir que pagariem un duro cada un cada setmana. Això, amb una plantilla de divuit jugadors, significava 18 duros setmanals. Ara bé, el camp en costava ja 20, i l'àrbitre 20 més. El camp el pagava l'equip local, i l'àrbitre, el visitant. Per això el pressupost era de 20 duros la setmana; és a dir, que ens en faltaven dos. Per agreujar la situació, els suplents van dir que no volien pagar, o sigui

Drets: Joan Bartrolí, Ricard Solé, Josep Sáez, Francesc Cervantes, Carles López, Lluís Egea, Pere Magrans, Francesc Modina i Ricard Santulària. **Ajupits:** Peret Salvatella, Salvador Forastó, Francesc Solé, Jaume Badia, Albert Bartomeus i Jaume Prades.

que comptàvem amb uns ingressos d'onze duros, ens en faltaven nou, i, no tenint la seguretat absoluta que no hi hauria morosos, els onze duros teòrics podien convertir-se fàcilment en sis o set...

Lavors vam decidir de fer "quinielles", unes travesses totalment il·legals, impreses en alguna multicopista clandestina d'algun anarquista retirat. Aquestes travesses eren venudes a pesseta l'aposta i caducaven poc menys que als deu minuts, perquè ningú que tingüés la mala sort d'encertar tingués la gosadia de venir a cobrar... A més, com que no teníem cap mena de junta constituïda, sempre teníem l'excusa de dir que el caixaer no hi era...

Vam formar un equip juvenil, és a dir, de nois d'entre quinze i divuit anys. El primer any, ho hi va haver gaires problemes amb l'edat dels jugadors, però si es presentava l'ocasió d'haver de fer jugar algú de més de divuit anys, teníem un equip de falsificadors compost per en Peret Salvatella, en Lluís Egea i en Josep Marcús, que, amb el segell dels Lluïsos, unes tisores i una "gillette", feien veritables obres d'art. Canviaven fotografies, falsificaven "taladros", el segell de la Federació, la signatura dels metges... i no ens van descobrir mai! Fins a tal punt va arribar l'èxit de les esmentades falsificacions, que una vegada que la Federació (O.A.R.) va fer una

selecció del grup, ens varen seleccionar el porter, que era un jugador, en Martiní Clemente, que jugava amb fitxa falsa a nom de Pere Magrans.

El primer partit el vam fer el mes d'agost del 57. Encara no teníem les camisetes i vam jugar amb unes que ens havien deixat els Salesians. Jugàrem contra una selecció dels equips de bàsquet del C.P. i de la U.E. Horta (la Piscina). Tot i que tan sols érem deu, vam guanyar per 5 a 3. Els gols foren marcats per Forastó (2), Oset, Salvatella i Solé F.

Malhauradament, no conservo dades dels resultats obtinguts, però sí que en tinc dels golejadors dels primers 36 partits disputats entre els de campionat i els amistosos. Val

a dir que en 36 partits marcarérem 72 gols, cosa que ja firmarien molts equips de primera divisió d'avui. El que segurament no firmarien són els gols encaixats, dels quals, per sort o per desgràcia, no en tinc cap mena de dada.

Heus ací una relació dels golejadors, amb el nombre de gols marcats per cadascun:

Pere Salvatella	12
Joan Muñoz	9
Francesc Solé	9
Salvador Forasté	8
Josep Marcús	7
Miquel Lacàmara	4
Lluís Egea	4
Àngel Egea	3
Jaume Badia	3
Julia Oset	2
Ricard Solé	2
Joan Sáez	2
Carlitó Torras	2
Nico Ogazón	2
Albert Bartomeus	1
Martín Clemente	1

Ara permeteu que adreci un record als integrants d'aquell equip que avui ja no hi són, com en Jaume Prades, en Mascaró, en Peret Salvatella i l'Àngel Egea, i qui sap si al-

gun altre. Ara tindrien entre 45 i 48 anys; un xic aviat per haver marxat ja.

Els i molts d'altres van fer possible el funcionament d'aquella Secció de Futbol. El darrer partit disputat pel C.P. d'Horta amb aquelles camise-

tes es va celebrar al camp de l'Horta l'estiu de l'any 1968.

Entremig, del 64 al 66, va funcionar un equip de futbol sala, el pioner al nostre país.

Però això pot ser tema per a un altre article.

Francesc Solé i Vendrell

Com veieu, aquesta crònica "deportiva" sembla més aviat una pel·lícula d'aventures, de tramps, de falsificacions i de frau. Ens hem de felicitar que ningú de la plantilla anés a parar a la presó. Amb tot i això, tingueu la seguretat que tots eren molt bons nanos, i ho segueixen sent..., encara que ja no tan nanos.

També es produeix la impressió de molta misèria, en aquesta crònica. Es veu que els nostres joves tenen anaven molt curts de calers. Nosaltres, els "Pacífics", no tinguérem tantes dificultats, perquè no prenguérem part en cap campionat oficial, cosa que en aquell temps no s'estilava; no ens calia pagar els àrbitres — només les begudes — i el camp no ens costava res; l'única condició era que tots els jugadors haviem de ser socis de l'Horta. A nosaltres, se'ns concedien bons horaris; generalment, després de les onze del matí o a primera hora de la tarda.

Llastima que la informació estrictament deportiva sigui quasi nul·la, perquè cap d'aquells joves tingué la precaució, per a il·lustració de futures generacions, d'anar arxivant dades de cadascun dels partits, com va fer un servidor de vostès en relació amb la "Penya Pacífics".

En Francesc recorda l'equip de futbol sala dels anys 64 al 66. Li confiem ja aquest tema per a un altre capítol, a publicar, no pas en el número vinent, però sí en un pròxim futur.

Pere SOLÉ i SANS

manualitats

Començament de curs

El començament de curs sempre és dinàmic i esperançador. Tenim ganes de crear aquella obra d'art tan desitjada. Tenim, però, por de no reeixir tots sols i cerquem la companyia dels amics que ens encoratjaran.

Vet aquí unes actituds, uns pensaments, que

suren sempre en l'ambient de les diferents àrees de la gran Secció de Manualitats del C.P. d'Horta.

Ens en sortirem, ben segur! Aquella obra d'art ja està començada. Lliurà en l'exposició de final de curs!

Ara treballem! Farem, però, una parada el dia de Santa Lúcia, patrona de la nostra Secció. Berenar i festa de gormanor. Intercanviarem idees i plans per a les properes Festes Nadalenques i després continuarem la tasca amb ànims i bon humor.

Escoltem ara unes quantes dites sobre el mes de desembre, transcrites del Costumari Català de Joan Amades:

Dia 1 = Sant Eloi. — La tradició el suposa barceloní i unes vegades ens diu que era ferrer, i d'altres, argentier. El refrany ens en diu:

Sant Eloi, quan era petit, era noi; de mitjà, va ésser manyà; de mitjançer, va ésser ferrer, i de gran, va ésser sant.

Dia 2 = Santa Bibiana. — Les mares la reclamen per al guariment dels mals dels infants en general, sobretot, per a fer sortir les dents i perquè bavin amb facilitat.

Dia 3 = Sant Francesc Xavier. — Hom té aquest sant com a advocat contra els naufragis.

Pe'l desembre, el temps que fa el dia tres, el fa tota la resta del mes.

Dia 4 = Santa Bàrbara. — És adv. cada contra els llamps i els trons.

Dia 6 = Sant Nicolau. — És patró d'is nois en general, sobretot si són col·legials.

Sant Nicolau, de la neu porta la ctau.

Dia 8 = La Puríssima Concepció de Maria. — Els comtes-reis de Catalunya i Aragó foren decidits defensors de la puresa de la Mare de Déu, abans que l'Església la declarés dogma, i van establir la seva celebració arreu dels seus dominis. El rei Martí l'Humà, el 1408, va publicar un edicte en el qual privava, sota pena de mort, impugnar el dogma de la Immaculada.

Tronada entre la Puríssima i la Candelera, cinquanta dies més d'hivern.

Dia 13 = Santa Llúcia. — La tradició diu que é filla de Barcelona i que tenia la seva casa on avui s'aixeca la capella que li està dedicada. É patrona de totes les treballadores de l'art de l'agulla i advocada contra les malalties de la vista.

Per Santa Llúcia, un pas de puça.

Per Santa Llúcia, s'escurça la nit i s'allarga el dia.

Dia 21 = Sant Tomàs. — És el primer dia de l'hivern i el més curt de l'any.

Per Sant Tomàs, el fred al nas.

Dia 25 = Nadal, el Naixement de Jesús. — La festa més celebrada arreu del món.

El qui no celebra el Nadal, és home que molt poc val.

Per Nadal, cada ovel·la al seu corral.

Ara ve Nadal, menjarem torrons, i amb una guitarr cantarem cançons.

Bon Nadal! Bones Festes!

Secció de Manualitats

excursionisme

Excursió a la Cerdanya

Aquesta és la segona excursió de la temporada. Deixeu-me comentar breument la primera, que es feu a primers d'octubre, aprofitant la Riereta d'Horta a Montserrat. Vàrem visitar **Manresa** i després pujàrem a **Montserrat** per ajuntar-nos amb els romeus i ser presents a la rebuda de la Comunitat Benedictina.

Ara parlem de la segona excursió, que tingué lloc concretament el dissabte 28 d'octubre.

Ens van fer matinejar i, cosa mai viscuda fins al present, els autocars es retrassaren mitja hora. Tot per culpa d'un mal entès. Però els nervis ens jugaren una mala passada.

El 28 no es presentava gaire atractiu. (En Rodríguez Picó ja havia anunciat borrasca.) Els núvols, la plujaeta i l'aigua tèrbola del Llobregat ens alarmaven un xic.

Visitàrem **Llivia**, una "illa" catalana enmig de terres franceses. En el Tractat dels Pirineus del 7 de novembre del 1659, signat a l'illa dels Faisans, França conseguí addicionar-se 33 pobles de la Cerdanya escolts entre els més propers a la frontera. Llivia feu valer el seu títol de **vila**, no considerant-se inclosa, per tant, en el nombre de pobles atorgats. Llivia és un poblet al peu de grans muntanyes, mimat per Catalunya, molt visitat, amb magnífics xalets per a estiuajar-hi o hivernar-hi.

Seguidament, passejada per **Puigcerdà**, capital de la Cerdanya. Una volteta pel llac. Mercat els diumenges, que els turistes francesos aprofiten, ja que els resulta avantatjós el canvi de moneda. El plugim impertinent ens acompanyava.

Ens dirigirem a **Martinet** per a dinar. Martinet patí forts aiguats i riuades l'any que ens visità el Sant Pare. El riu Segre va destruir carreteres i molts habitatges, ara ja restaurats.

Després de dinar, quan passejàvem pel poble els més dinàmics i la resta feia tertúlia al cafè de l'hotel, ens donaren l'avís que s'acostava una forta tempesta. Esporuguits, pujàrem als autocars i cap a casa falta gent!

Ja instal·lats a casa, dos dies després, comença a córrer la veu que s'han indisposat gran nombre dels turistes de la nostra excursió. Què

els deu haver fet mal? El dinar...? la pluja...? els nervis...?

Esperem que no sigui res greu.

No ens desanimem. Ja ens hem apuntat per la pròxima sortida: Sitges.

En PAU

Visita cultural a Sitges

Dia 25 de novembre. Aquesta vegada la sortida tenia caràcter eminentment cultural, tal i com indica el títol. L'hora de sortida no fou gaire matiner: dos quarts de nou.

Després d'esmorzar al mateix Sitges, ens dedicarem a visitar la vila i els seus museus. Primerament, el Museu Romàntic-Casa Llopis, que ofereix la recreació de la vida quotidiana d'una família sitgetana terrinent dels segles XVIII i XIX. Del museu destaquen les antigues estances familiars amb el mobiliari i objectes d'ús domèstic.

A la planta superior del Museu Romàntic hi ha exposada la col·lecció de nines antigues que Lola Anglada va cedir a la Diputació de Barcelona. Es tracta d'un conjunt de centenars de nines que la gran dibuixant va recollir al llarg de la seva vida.

A continuació vàrem traslladar-nos al Cau Ferrat. Santiago Rusiñol, pintor, dramaturg, col·leccionista i home excepcional en molts aspectes, va llegar la seva antiga casa-taller al poble de Sitges. Amb aquest gest quedaven

segellats quaranta anys de relació d'amor, respecte i admiració entre l'artista i Sitges.

Rusiñol va edificar el Cau Ferrat damunt dels fonaments de dues cases marineres, situades a tocar el mar. 1893 és la data de la seva inauguració. Entre les primeres peces que van entrar al Cau Ferrat hi ha la magnífica col·lecció de ferros forjats que va reunir Rusiñol al llarg de les seves excursions, especialment per les fargues del Pirineu català.

El conjunt pictòric de Rusiñol que es pot admirar al Cau Ferrat té un apartat important en els retrats d'amics de l'artista. Rusiñol morí l'any 1931.

El Museu Maricel acull les col·leccions artístiques que el Dr. Jesús Pérez Rosales va donar a la Diputació de Barcelona. Les col·leccions de Pérez Rosales contenen peces i objectes de tota mena. Una de les obres més rellevants és una al·legoria pictòrica de la I Guerra Mundial, de J. M. Sert, autor també dels frescos de la catedral de Vic.

Menció a part mereix la música ambiental que ens acompanyà tot el viatge, detall que agraïm cordialment.

En PAU

escoltisme

Re-integració

En el curs ja iniciat, després de la reestructuració interna duta a terme, la qual va provocar un període d'independència, ha tornat a formar part de les nostres seccions habituals l'Agrupament d'Escoltes "Sir Alexander Fleming", integrant-se de ple dret.

Els donem la nostra especial benvinguda i desitgem el seu integrament total a la vida del C.P. d'Horta. I esperem dels seus Caps la millor gestió i un bon desenvolupament de l'esperit que guia el moviment Escolta.

En un altre ordre de coses, hem de donar les gràcies al Consell Pastoral de la Comunitat Parroquial de Sant Joan d'Horta, per haver aprovat el pressupost de despeses necessàries per a les obres del cau que utilitza l'Agrupament, dintre de les instal·lacions parroquials, obres de millorament, que s'iniciaran ben aviat i que sens

duble seran prou importants per a poder desenvolupar en les millors condicions possibles les nostres activitats.

Com veieu, anem progressant. Això ens fa sentir satisfets i ens dona forces per continuar treballant.

Per a qualsevol informació sobre la secció d'Escoltisme, us esperem de dilluns a divendres, de 6 a 8 de la tarda, a la secretaria del Centre, i els dissabtes, de 5 a 8, al "local" del carrer Salses, 35.

Foulard

Vols conèixer Catalunya?

El Servei d'Orientació de Benestar Social de la direcció General d'Acció Cívica de la Generalitat de Catalunya ha organitzat un curs titolat "Vols conèixer Catalunya?", en el qual han participat uns mil estudiants.

Dissabte dia 2 de desembre, a les 16 hores, tindrà lloc, a Olesa de Montserrat, l'acte de cloenda, presidit pel M.H. President de la Generalitat, Sr. Jordi Pujol, que farà lliurament dels diplomes als assistents.

Serán presents a l'acte el Conseller de Benestar Social, Sr. Antoni Comas; el Director General d'Acció Cívica, Sr. Francesc Marimon, i la Diputada al Parlament de Catalunya, Sra. Carme Servitge (qui ha coordinat la campanya) i les autoritats de la comarca.

En el curs, hi han pres part un miler de nois i noies d'entre dotze i catorze anys, de vint barris de Barcelona i d'alguns pobles propers. Entre els nois, alguns del nostre Centre Parroquial.

La campanya "Vols Conèixer Catalunya?" consisteix en una sèrie de conferències sobre

les institucions, la història, els costums i les tradicions del país. Aquestes conferències es completen amb visites organitzades a comarques relacionades amb el temes tractats.

Així, s'han visitat indrets representatius de Catalunya, com ara el Parlament de Catalunya, el Monestir de Ripoll, el Santuari de Núria, el Museu Moli Paperer de Capellades, les vinyes de Piera, el Parc de Can Cases a Martorell, el Monestir de Montserrat i el teatre de la Passió d'Olesa.

de Can Cases a Martorell, el Monestir de Montserrat i el teatre de la Passió d'Olesa.

recorda, soci:

***divendres 26 gener 1990
assemblea general de socis***

CENTRE
PARROQUIAL

ST.
JOAN
D'HORTA

